



ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ εἶμαι ζωγράφος διὰ νὰ ζωγραφίσω μίαν εἰκόνα Ἀθηνῶν ἐν ἑσπέρᾳ φθινοπωρινῇ. Τὸ θέαμα εἶναι τόσῳ γαργαλιστικόν, ὥστε μοῦ ἀποσπᾷ πάντοτε αὐτὴν τὴν εὐχὴν. Θὰ ἐπιτόμιον τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σταδίου πρὸς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος. Πλησιάζει ἡ ἐβδόμη ἡ βροχὴ, ἡ πρὸ ὠρῶν ἐπαπειλουμένη, εἶχεν ἐκσπάσει πρὸ μικροῦ καὶ τότε ἐκόπασεν· ἀλλ' ἡ αἴθουσα τοῦ Καφενεῖου Ζαχαράτου ἡ διαφανὴς καὶ καταφώτιστος εἶνε ἀκόμη γεμάτη ἀπὸ τοὺς εἰσορμησάντας διὰ νὰ προφυλαχθῶν. Κατέλαβον τὰ καθίσματα ὅλα καὶ πολλοὶ περιφέρονται ὄρθι· τὰ μελανά συμπλέγματα διακόπτουν αἱ λευκαὶ ἀναπεπταμέναι ἐφημερίδες καὶ προκύπτουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἄδακρυ καὶ ἀδακρυζοῦντες ἡ δρομῖοι. Περὶ τὰ σφαιριστήρια ἵσταται πλῆθος παρακολουθοῦν τὸν ζωρὸν ἀγῶνα, μὲ τὸν ὅποιον διασκεδάζουν καὶ οἱ ἔξω, προσυλασσομένοι ἐκ τῆς βροχῆς ὑπὸ τὰς θύρας. Ἐν τούτοις βεβαιούται ὅτι δὲν βρέχει πλέον καὶ ἀρχίζει ἡ ἔξοδος, ἡ πρὸς τὸ δεῖνρον ἀναχώρησις. Ὁ οὐρανὸς εἶνε χαμηλός, κατάμαυρος. Αἱ ἀμαξίαι, διάβροχοι καὶ στιλβουσαι, ἀλλαγόνου βαθῆως διὰ τῶν τροχῶν τὸν παχὺν πηλὸν τῆς ὁδοῦ. Τὰ πεζοδρομῖα εἶνε ὑγρά, καὶ ἀντανακλοῦν φανταστικῶς τὰ μυρία ζωηρὰ φῶτα τῶν ἐν γραμμῇ λαμπρῶν παρισινῶν καταστημάτων, ὅπου ψωνίζου ἀκόμη κυρία. Οὕτω πέριξ, διὰ τῆς ἀκινήτου καὶ χλιαρᾶς ἀτμοσφαιρας, προσπίπτει ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν, τῶν στιλβῶν ἐκ τοῦ ὕδατος, ἡ εὐάρεστος συμφωνία τοῦ φωτισμοῦ, αἱ λευκαὶ ἀνταύγειαι τοῦ φωτός Ἄουερ, αἱ ὀπάλλιναι ἀποχωρῶσαι τῶν ἠλεκτρικῶν ἠλίων, αἱ κίτρινώτεραι φλόγες τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, τὰ κοκκινίζοντα ἄραμψα τοῦ φωταερίου καὶ αἱ ἀσθενεῖς ἀλλὰ γλυκύχρωμοι λάμψεις, βύσιναι, κίτριναι, κυαναὶ, πράσινοι, τῆς φωτεινῆς διακοσμῆσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε μοναδικόν. Τὰ δένδρα σχηματίζου ὠραίας φωτοσκιάσεις καὶ ῥίπτου ἐπὶ τῶν πεζοδρομῶν ἰδιοτρόπους σκιάς· ἐπ' αὐτῶν δὲ πατοῦν, ὡς ἐπὶ καλλιτεχνικῶς διηρητισμένῳ τάπητος, οἱ μικροὶ καὶ ἑλαφροὶ πόδες τῶν κυριῶν, τοὺς ὅποιους ἀποκαλύπτου ἐκ τῆς φῶς αἱ ἀνεγειρόμεναι ἐσθῆτες. . . . Ὅτι ὠραῖον εἶνε συνήθως ταχύ. Μετ' ὀλίγον τὰ καταστήματα κλείου, ἡ κίνησις παύει καὶ τῆς προϊούσης νυκτός τὸ ψῦχος ἐρημόνει τὴν ὁδόν. Ἡ φαντασμαγορία εἶνε στιγμιαία.



Διὰ τῆς Φαύστας, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς Φαύστας, ἡ ἀντιθέλιχα μεταξὺ τῶν δύο καλλιτεχνιδῶν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἐφανατίσθησαν αἱ ἠθοποιοί, ἐφανατίσθησαν οἱ ὀπαδοὶ τῶν ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ φανατισμοῦ τούτου ἦτο ἡ δευτέρα τιμητικὴ ἑσπερίς, τὴν ὅποιαν διοργάνωσαν οἱ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Παικιλιῶν, θέλοντες νὰ

λησημονηθεῖν αἱ ἐκ τῆς τελευταίας ἀλησημονήτου εὐεργετικῆς τῆς Δδος Βερώνης ἐντυπώσεις. Πράγματι δὲ ἡ εὐεργετικὴ τῶν ἔγινε πολὺ θορυβώδης καὶ πολὺ ἐπιδεικτικὴ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως δι' ἀμαξῶν καὶ βεγγαλικῶν ἡ κυρία Παρασκευοπούλου ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐκεῖ δὲ ἠὲ χάρισθησε θερμῶς τὸ πλῆθος τῶν διαδηλωτῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν τῆς διὰ τὰς ἐπευφημίας, τὰ δῶρα, τὰ ἄνθη, τὰ τιμητικὰ ψηφίσματα, τὴν χρυσὴν βροχὴν καὶ τοὺς στίχους τοῦ κ. Παράσχου:

Ἄνοιξ ἐδῶ, πτέρυξ ἐκεῖ καὶ Χερουβείμ καὶ Δαίμων
Κ' εὐδία δροσερᾶς αὐγῆς καὶ θύελλα ἀνέμων. . .

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνίς εἶχεν ἐμμανισθῆ πρὸ τοῦ πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀκροατηρίου ὡς Φαῦστα, ὡς Μήδεια καὶ ὡς Χωριατοπούλα, εἰς τὴν Κατάραν τῆς Μάνας τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, ἡ ὅποιε εἶνε μία τῶν τελειοτέρων καὶ θαυμαστοτέρων ἐνσαρκώσεων τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, μολοντοὶ λέγουσιν οἱ ποτὲ μὴ μακρουνθέντες τῶν Ἀθηνῶν ὅτι ἡ προφορὰ τὴν ὅποιαν μιμεῖται δὲν εἶνε ἡ ἀρμόζουσα εἰς τὴν ἠρωίδα τοῦ δράματος.



Πῶς τὸ αὐτὸ αἴτιον ἔφερε δύο ἀντίθετα ἀποτελέσματα, εἶνε ἀπορίας ἄξιον ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἐνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ χρυσοῦ οἱ ζαχαροπλάσται ἠῤῥῆσαν τὴν τιμὴν τῶν γλυκουσμάτων ἀπὸ 30 εἰς 35 λεπτά. Καὶ τὸ ἦκουσαν μὲν μετὰ τινος λύπης αἱ κυρία, οἱ νέοι, οἱ κομψοὶ ἀξίωματικοὶ καὶ μερικοὶ λόγιοι — οἱ ἐμπαθέστεροι καταναλωταὶ τῶν· ἀλλὰ τὸ εὖρον φυσικὸν καὶ . . . δίκαιον. Οἱ πολυπληθεῖς ὁμῶς καταναλωταὶ τοῦ ζύθου ἐξεπλάγησαν πολὺ περισσότερο, ὅταν ἔμαθον ὅτι, ἐνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ χρυσοῦ πάλιν, ὁ ζύθος πρόκειται νὰ . . . ὑποτιμηθῆ ἀπὸ 30 εἰς 25 λεπτά τὸ ποτήριον. Ἡ ἐξήγησις τοῦ παραδόξου φαινομένου δὲν διαψεύδει ἐν τούτοις τὸν νόμον τῆς ζήτησεως καὶ τῆς προσφορᾶς. Ὁ κ. Φίξ, ὁ ζυθοπαραγωγός, ἠθέλησε ναυξήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ζύθου, τὸν ὅποιον παρέχει εἰς τοὺς διευθυντάς τῶν παρ' ἡμῖν ζυθοπωλείων, ἐξαναγκάζων αὐτοὺς ναυξήσουσιν τὴν τιμὴν τοῦ ποτηρίου, δικαιολογουμένης τῆς αὐξήσεως ἐκ τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ χρυσοῦ. Οἱ καταστηματάρχαι ἀντέστησαν καὶ περιήλθον εἰς ἔριδα πρὸς τὸν ζυθοπαραγωγόν. Ὁ κ. Φίξ ἠπειλήσεν τότε ὅτι θάνοξῃ ὑποκαταστήματα καὶ θὰ πωλῇ τὸ προϊόν του πρὸς 25 λεπτά τὸ ποτήριον. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας λοιπὸν ποῦ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπειλή, καὶ οἱ λοιποὶ καταστηματάρχαι θὰ καταβιάσονται ἐξ ἀνάγκης τὴν τιμὴν τοῦ ζύθου, ὥστε παντοῦ οἱ ζυθοπόται Ἀθηναῖοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς καταναλωτάς τῶν γλυκουσμάτων, θὰ πίνουσι πέντε λεπτά ὀλιγότερον τὸ ποτήριον!



Ἐκεῖνος: Πολὺ εὐχαριστημένος πρέπει νὰναί στήν ἐξοχή ὁ Κωστήκης. Μοῦ γράφει ἐδῶ ὅτι νομίζει πῶς βρίσκειται στὸν Παράδεισο.

Ἐκεῖνη: Ἐχει μαζί του καὶ τὴ γυναῖκά του;

Ἐκεῖνος: Αἶ, μὰ τότε δὲν ἔχεις καθαρὰν ἰδέαν περὶ Παράδεισου.

